

«Люди бояться вночі кладовища...»

Леся Українка

Люди бояться вночі кладовища,
жаских казок і непевних примар,
страшно і вдень їм сумних катафалків,
чорної ризи, і ладану, й мар.

Я не боюся того, тільки смутно
поглядом поїзд сумний проведу;
любії тіні мене проводжають
в час, коли я з кладовища іду...

Спогад живий до живої говорить,
мертва могила над смертю мовчить,
і про страшну таємницю під нею
голос похованих в ній не кричить.

Я не боюся – мовчазна могила
нам не з'ясує, що діється в ній.
Вас я боюся, ви, труни живії
мрій наших спільних, любові, надій.

Вас я боюся – ви, зрадники-друзі.
тільки не ваших ворожих речей,
я не боюся погроз і докорів,
ні, я боюсь ваших любих очей,

голосу вашого милого страшно,
рухів, обличчів, таких чарівних,
все, що в душі вашій діється скрито,
вчую я вмить, прочитаю по них.

Раптом побачу спотворені мрії,
мертві надії, зотлілу любов,
мертва душа гляне в очі марою,
в жилах мені заморозить всю кров.

Мертва душа буде жаско мовчати,
а заговорить могила жива...
Я не боюся вночі кладовища,
але страшні мені й вдень ті слова...

15.08.1904